

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7625 van 22 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Joegoslavische nationaliteit, op 5 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 februari 2007 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. WAEGEMANS loco advocaat J. KEULEN en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker van Joegoslavische nationaliteit kwam op 6 november 2000 in het Belgische Rijk aan. Op 1 september 2006 huwde verzoeker met mevr. S.B. van Belgische nationaliteit.

Op 16 november 2006 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 15 februari 2007 nam de gemachtigde van de minister van

Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd werd:

“(…) Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd. Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980.

Artikels 43, 61 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998.

Artikel 3, alinea 2; artikel 4, 1° en ten 3°C van de EEG-Richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968.

Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-Richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.

Artikel 3, punt 3 van de E.E.G.-Richtlijn nr 64/221 EEG (...)”

2. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker voert in een enig middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aan, met name de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op onzorgvuldige wijze besloten heeft dat verzoeker tekort gekomen is aan de plicht om bepaalde documenten bij te brengen die zijn aanvraag tot vestiging kunnen ondersteunen. Verzoeker bracht wel degelijk bewijskrachtige documenten bij die het bewijs leveren van zijn identiteit en nationaliteit. Meer bepaald legde verzoeker een geboorteakte voor van de UNMIK met gelegaliseerde vertaling, waaruit blijkt dat verzoeker geboren werd te Prishtina (Kosovo) en niet Bujanovic (Zuid-Servië) zoals de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht stelt. Verder legde verzoeker het bewijs van zijn huwelijk voor, evenals de geboorteakte van de kinderen waaruit eveneens de gezinscel kan worden afgeleid. Verzoeker kreeg geen mogelijkheid om bijkomende bewijzen aangaande zijn aankomst in België en zijn familiale situatie te leveren. De Dienst Vreemdelingenzaken hecht meer belang aan documenten die wel of niet gevorderd kunnen worden dan aan de werkelijke familiale situatie van verzoeker. In zijn repliekmemorie werpt verzoeker nog op dat het voor hem op heden niet mogelijk is om een identiteitskaart dan wel een paspoort van Kosovo voor te leggen, gezien het specifieke statuut van Kosovo. Verzoeker dient zich namelijk persoonlijk aan te melden in Kosovo, waarna hij in het bezit kan worden gesteld van een identiteitskaart of paspoort, een procedure via de ambassade van Servië is uitgesloten. De bestreden beslissing is te algemeen, somt louter een lijst van documenten die gevorderd kunnen worden op en komt aldus tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft een vestigingsaanvraag ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Zijn situatie wordt geregeld door de artikelen 2, 40 §6 en 41, 2^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker, die niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, kan zich slechts beroepen op de voordelige bepaling van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet indien hij voor de binnenkomst in het Rijk, in toepassing van artikel 41, 2^{de} lid van de Vreemdelingenwet, houder is van het document dat krachtens artikel 2 van deze wet vereist is.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet in het bezit was van een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel. Dit gegeven wordt door verzoeker ook niet betwist.

Verzoekers bewering dat hij gezien het specifieke statuut van Kosovo geen paspoort of identiteitskaart kan krijgen is een blote bewering. Verzoeker brengt geen enkel bewijs aan dat hij zelfs nog maar een poging heeft ondernomen om een paspoort te verkrijgen.

Verzoeker stelt dat hij zijn identiteit wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt gezien hij een UNMIK geboorteakte met gelegaliseerde vertaling naar het Nederlands heeft neergelegd, waaruit duidelijk blijkt dat hij werd geboren te Prishtina (Kosovo), dat hij de gezinsbanden wel heeft aangetoond aan de hand van zijn huwelijksakte en de geboorteakte van hun kinderen en dat het onzorgvuldig is hier geen rekening mee te houden en meer belang te hechten aan documenten die al dan niet kunnen worden gevraagd.

De Raad stelt vast dat het neerleggen van zijn geboorteakte niet volstaat om zijn identiteit aan te tonen en om te voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden door de wetgever, gezien artikel 41, 2^{de} lid juncto artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist dat een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel wordt voorgelegd bij binnenkomst in het Rijk. Het feit dat verzoeker een huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn kinderen neerlegt verandert niets aan het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in voormelde artikelen en hij bijgevolg geen aanspraak kan maken op de meer voordelige bepaling van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker in zijn repliekmemoire stelt dat hij niet in het huwelijk zou kunnen zijn getreden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen zo er ook maar enige twijfel zou bestaan omtrent zijn identiteit, merkt de Raad op dat de burgerlijke procedure om in het huwelijk te treden verschillend is van de procedure die dient gevolgd te worden voor het verkrijgen van een verblijfsstatuut in België, zodat verzoeker niet dienstig de vergelijking kan maken tussen de beide procedures. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de administratie onzorgvuldig tewerk is gegaan.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.